

L'agraïment emocionat d'una banyista desmaiada a Pals

Una ciclista accidentada a Girona també dona les gràcies a la gent que la va ajudar fins que va arribar el SEM

Sandra Pérez García - Igualada

Dilluns passat, dia 21 d'agost, a la platja gran de Pals vaig viure un incident desafortunat. Vaig patir un desmai, amb convulsions, etc. Estic malalta d'una cardiopatia, així que van saltar les alarmes. Jo no recordo res, però el meu marit i les meves filles m'han explicat com diverses persones els van ajudar davant la situació.

Voldria expressar el meu agraïment a aquelles persones que solidàriament van ajudar-nos, desde l'amabilitat de la família que va cuidar les meves nenes, als socorristes, l'equip mèdic, fins al senyor de l'escola de windsurf, i en general als que sense demanar-ho hi van ser.

Infiniment agraïda i emocionada.

Maria Arxer Fàbrega - Girona

Els que el 7-8-2017, poc abans de les 8.00 hores del matí em van socórrer en l'accident de bicicleta que vaig tenir entre els carrers Migdia i de la Creu de Girona, us vull dir moltes gràcies. No recordo cares, només algunes veus, només algunes paraules però si recordo, i molt, com em van tranquil·litzar, com algú em va donar la mà, com van estar al meu costat fins que va venir el Servei d'Emergències.

Moltes gràcies per ser-hi, per trucar a l'ambulància, per recollir la meva bossa, en definitiva per ser allà. No sé com localitzar-vos per agrair-vos personalment haver-me atès. Disculpeu-me si em vaig mostrar poc agraïda en aquell moment, estava molt espantada i nerviosa.

Enric Serra i Soler - Salt

El dia 9 d'agost va sortir publicada en aquest diari una carta d'opinió meua amb el títol «No volen que la gent gran anem al futbol». Em queixava dels «impediments» que ens estaven posant Club i Ajuntament per poder accedir

a l'estadi els dies de partit. Doncs bé, un cop jugat ja el primer partit a Montilivi, vull felicitar l'Ajuntament i Club, i a totes les persones que han fet possible que la gent gran hàgim pogut arribar sense dificultats a l'estadi: amb els autobusos llançadora, que ens deixen ben a prop del camp i ens estalvien les costoses pujades i baixades que hauríem de fer a peu. Igualment, en acabar el partit, els mateixos autobusos ja ens estaven esperant per portar-nos de tornada al nostre destí.

M'agradaria destacar que també han posat a la disposició de les persones amb dificultats especials un autobús específic que els deixa a l'entrada del camp i els recull també allà un cop acabat el partit.

Gràcies per atendre i donar resposta a les demandes dels socis i aficionats, per tenir presents les nostres necessitats com a gent gran, i fer possible que puguem gaudir del futbol en aquesta temporada tan especial.

Una vegada més, moltes gràcies, i endavant Girona!

Montserrat Paytuvi i Ventura - Sant Feliu de Guíxols

Evidentment que no es pot justificar allò injustificable, però si que davant d'una situació com aquesta cal fer una reflexió sobre el punt de partida. Fa ja molt temps que en diferents llocs del món s'està patint situacions que sobrepassen i de llarg les violacions dels drets humans, dels drets dels infants i tots els drets haguts i per haver.

Tots sabem i hem vist a través dels mitjans de comunicació mars plens de cadàvers, nens agenollats balancejar-se recitant versos de memòria en alguna madrassa, nenes violades, nens armats, mutilacions, ablacions de nenes africanes, joves que se suïciden a determinats països orientals perquè es veuen obligats a treballar 24 hores per un sou miserable, i arreu d'Europa i més enllà sempre hi haurà ciutadans nascuts aquí que sempre estaran desarrelats i seran ciutadans de segona, però no passa res! Seguirem comprant roba barata tot i saber d'on ve i qui és un dels se nyors més rics del món, seguirem essent productors d'armament, farem aeroports i AVEs inútils sota un pressupost aberrant, per interès personal d'algun ministre, càrrecs electes, senats, institucions europees, ONU i institucions varies que serveixen de ben poc i que costen un ronyó, això sí, ni pensar de fer un front comú per dignificar i per fer complir les lleis a tothom, per posar mediadors que facilitin la pau al món, ni pensar-hi de fer renúncies polítiques a canvi de pau ni de donar un duro pel desenvolupament d'aquests països, no sigui que vagi en contra de determinats interessos.

Per descomptat, ni pensar de donar més recursos a presons, escoles, entitats socials... per treballar amb joves d'exclusió social.

Els diners ja ens els gastarem quan arribi el moment de condemnar, jutjar i reforçar la seguretat.

Narcís Cadena i Masó - Girona

A la font de Canaletes una TV italiana volia entrevistar a una noia que tenia els ulls plens de llàgrimes. Ella els va dir: «És que no puc». Si la mort inesperada de fills, nets... se'ns fa difícil d'acceptar; quan és produïda pels qui sembren el terror a diferents països, transcendeix a la majoria de persones. Estimar a qui els ha fet mal –l'enemic, que diem en cristià– és per als herois que coneixen la seva pregonesa.

Alguns diuen que «el fonamentalisme religiós és una expressió social col·lectiva de dificultats personals». «Sotmesos a un rentat de cervell, pensen que se sacrifiquen per Al·là; consideren que estan fent un bé a la humanitat i que són màrtirs». (És molt important l'educació per un Estat). Abans de l'any mil, l'Abat Oliba de Ripoll, Vic... treballà per la pacificació del país i creà la institució eclesiàstica Pau i Treva. De llavors ençà la majoria de catalans som persones de Pau. Aquesta és la nostra senyera! Al llarg del curs escolar els mestres i professors eduquen els infants i joves en el respecte. Es preparen activitats diverses de manera intensa: contes, tallers, jocs, cançons relacionades amb la Pau, fins arribar el dia 30 de gener dedicat a la Pau i la no-violència.

A les cinc de la tarda del dia 18, vaig posar un post-it amb un petit escrit en el quiosc situat a prop del mosaic del Sr. Miró. Una televisió japonesa filmava. Em preguntà què havia escrit, l'edat, si estava afectat. Em vaig acomiadar ajuntant les mans i inclinant-me per la cintura demanant perdó. (Dues bombes atòmiques mataren molts éssers humans). Ells van saber perdonar i avui, amb esforç i treball, són un Estat exemplar.

De tornada recordava la cançó: un home mor en mi/ Sempre que un home mor / en algun lloc del món /assassinat per l'odi!...

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/08/24/cartes/863733.html?utm_source=rss